

[Erik Eriksen.]

slesvig efter hans opfattelse ikke kan være sagt.

Valgresultatet for det danske mindretal var så smukt, at det vel oversteg de flestes forventninger. Det er imponerende, at der kan samles over 42 000 stemmer under de vilkår, man fra Kiels side bød mindretallet at arbejde under. Jeg synes, at resultatet fortæller om sindelag og vilje til at hævde sig, noget, som må gøre et stærkt indtryk heroppe. Det er en åbenbar uret, der fra tysk side gøres imod det danske mindretals repræsentation. Det er den slags ting, der gør, at mange mennesker får et syn på tysk demokrati, som det i hvert fald ikke selv kan være tjent med. Det våben, den slesvig-holstenske landdag bevidst bruger mod det dansksindede mindretal i grænsepolitikken, har her i landet i mange kredse fremkaldt en forstemmende følelse af, at det kniber med tysk forståelse af demokratiets væsen og indhold.

Sådan som den danske befolkningsgruppes styrke nu aftegner sig efter valget, vil det være urimeligt, om det skal stå med hatten i hånden eller spise nådsensbrød i Kiel.

Jeg har det ligesom udenrigsministeren, at jeg vægrer mig ved at tro, at det sidste ord kan være sagt i den sag. Det kan ikke være muligt, at den såkaldte 5 pct.-klausul, brugt på den måde, vi har oplevet, skal være det endelige indtryk, vi henter af demokratiet syd for grænsen.

Jeg skal derefter vende mig til nogle af åbningstalens afsnit om de lovgivnings-spørgsmål, folketinget vil blive stillet overfor.

Det nævnes, at arbejdet med at „forenkle og forbedre“ skattelovgivningen vil blive fortsat. Men her — som på en hel del andre områder — siges der ikke noget om hvorledes. Jeg har tidligere, bl. a. under debatten om skattereformen, sammen med min partifælle det ærede medlem hr. Alfred Bøgh givet udtryk for venstres syn på skattelovgivningens forskellige områder. Det skal jeg ikke trætte med at gentage, men under-

strege, at åbningstalens ord om skattelovgivningen er et af de områder, hvor der kun gives halv besked. Der siges ikke noget om skattefradragsrettens bevarelse eller om dens bortfald.

Jeg har senere læst i dagspressen, at der ikke vil ske nævneværdige ændringer i det tidligere forelagte forslag; det vil altså sige, at regeringen fastholder sit forslag om skattefradragsrettens bortfald. Jeg må forstå det således, at regeringen på trods af, at et flertal her i salen på forhånd har erklæret sig som modstander af denne ændring i vor skattelovgivning, alligevel vil fremsætte forslag derom.

Naturligvis har regeringen ret til at forme sine lovforslag ud fra sine egne ønsker og synspunkter, men for dette forslags vedkommende har regeringen allerede i det forløbne folketingsår benyttet sig af denne ret. Det er fastslået både her i salen og i udvalget, at skattefradragsrettens bortfald har et flertal imod sig. Alligevel fortsætter den høje regering, som om intet var hændt. Forudsætter en sådan fremgangsmåde egentlig ikke en regering, der både sagligt og politisk står meget stærkt? Heller ikke her indbydes der til sagligt samarbejde. Må jeg derfor ikke i al stilfærdighed have lov at spørge regeringen: Hvilket formål er det egentlig, man forfølger med denne fremgangsmåde?

Må jeg videre spørge, hvorfor en endelig afgørelse af bolig- og huslejelovgivningen på forhånd skal udskydes til udgangen af maj måned? Jeg ser, at den højtærede indenrigs- og boligminister smiler. Det gør mig derfor dobbelt ondt at måtte erindre den høje regering om den voldsomme kritik, som bl. a. den nuværende boligminister i sin tid rettede mod sin forgænger, det ærede medlem hr. Aksel Møller, fordi han ikke nåede at få forslagene færdige. Men det vil vi vel allsammen høre noget om.

Jeg mener i det hele taget, at der mangler oplysninger i åbningstalen. Lad mig også nævne, at man bebuder en forlængelse af vareforsyningsloven, men det ville dog være